

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ,
PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 19/99

Sprostowanie pytania prawnego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownicy stacji sanitarno-epidemiologicznych byli do dnia 31 grudnia 1998 r. pracownikami urzędów terenowych organów rządowej administracji specjalnej i jednostek organizacyjnych wchodzących w skład rządowej administracji ogólnej, wykonujących zadania i kompetencje, które z dniem 1 stycznia 1999 r. stały się zadaniami i kompetencjami służb, inspekcji i straży działających pod zwierzchnictwem wojewody lub starosty albo urzędów wojewódzkich, marszałkowskich lub starostw powiatowych, o których mowa w art. 54 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 z późn. zm.) czy też miał do nich zastosowanie art. 55 ust. 1 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną?”

III ZP 11/2000

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pozostawienie bez rozpoznania podania o wszczęcie postępowania administracyjnego (art. 64 k.p.a.) następuje w formie decyzji administracyjnej?”

III ZP 12/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ustalając przysługującą pracownikowi z mocy art. 8 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 z późn. zm.) odpłatność w wysokości jedno-, dwu- lub trzymiesięcznego wynagrodzenia i stosując w związku z tym zasady obowiązujące przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, przewidziane w § 18 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczególnych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. Nr 2, poz. 14), należy pomnożyć ekwiwalent za 1 dzień urlopu wypoczynkowego przez:

a) liczbę dni wymiaru urlopu tego pracownika w dniu rozwiązania stosunku pracy,

b) liczbę dni roboczych lub kalendarzowych przypadających w okresach miesięcznych, poprzedzających dzień ustania stosunku pracy – stosownie do rozmiaru odpłaty pieniężnej,

c) współczynnik określony w § 19 rozporządzenia,
czy też należy zaniechać wykonywania powyższych operacji i poprzestać na arytmetycznym wyliczeniu średniej miesięcznej wszystkich składników wynagrodzenia w okresie poprzedzającym nabycie prawa do odpłaty pieniężnej, stosując jedynie reguły określone w § 14 – 17 tegoż cytowanego rozporządzenia?”

III ZP 13/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w czasie obowiązywania art. 292 k.p., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 2 lutego 1996 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 24, poz. 110), sąd rozpoznający sprawę o roszczenie ze stosunku pracy uwzględnia przedawnienie tego roszczenia z urzędu?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 3/2000 – z dnia 24 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Łodzi:

„Czy żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe w jednostce organizacyjnej poza Ministerstwem Obrony Narodowej, służy droga sądowa do dochodzenia wysokości uposażenia przeciwko kierownikowi instytucji cywilnej?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III ZP 5/2000 – z dnia 27 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z/s w Gdyni
Przewidziane w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 87, poz. 435) dokumenty mogą zostać złożone po dniu 31 grudnia 1997 r., jeżeli wniosek o wypłatę świadczeń pracowniczych przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1 ze zm.) został złożony do tego dnia.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 10/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy komunalna jednostka organizacyjna (Zakład Gospodarki Mieszkaniowej), sprawująca na podstawie art. 40 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 1994 r. Nr 85, poz. 388 z późn. zm.) zarząd nieruchomością wspólną, może zaliczyć na koszty tego zarządu koszty własne, nie wynikające bezpośrednio z czynności zarządu w części w stosunku do udziałów właścicieli odrębnych lokali w nieruchomości wspólnej, jeśli możliwość takiego zaliczenia nie wynika ani z umowy ani z uchwały właścicieli odrębnych lokali?”

III CZP 11/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim przedstawiono do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„W jakiej wysokości, stosownie do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 154, poz. 753) należy pobierać wpis za wpis własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego w księdze wieczystej, czy w myśl § 31 ust. 2, tj. piątą część wpisu stosunkowego jak od wniosku ograniczonego prawa rzeczowego czy też stosownie do § 33 ust. 3, tj. dwudziestą część wpisu stosunkowego w przypadku gdy nabycie tego prawa następuje nie od spółdzielni mieszkaniowej a od osób fizycznych?”

III CZP 12/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koninie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy tytuł prawny rodziców do zajmowanego przez nich lokalu mieszkalnego stanowi jednocześnie tytuł prawny do tego lokalu dzieci pozostających pod ich władzą rodzicielską w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.)?”

III CZP 13/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zmiana statutu banku, działającego w formie spółki akcyjnej, przez dopisanie wykonywania czynności, stanowiącej zgodnie z przepisami prawa bankowego – art. 5 ust. 2 pkt 5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.) czynność bankową, stanowi zmianę przedmiotu przedsiębiorstwa spółki w rozumieniu art. 409 § 1 kodeksu handlowego i wymaga dla ważności podjętej w tym względzie uchwały zachowania wymogów określonych w art. 409 § 2 kodeksu handlowego, w szczególności co do obowiązku ogłoszenia uchwały w Monitorze Sądowym i Gospodarczym?”

III CZP 14/2000

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ustanowiony w sprawie pełnomocnik z urzędu miał obowiązek sporządzenia kasacji?”

III CZP 15/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy emerytowi wojskowemu, który zachował uprawnienie do kwater stałej przydzielonej mu w trakcie trwania małżeństwa – przy uwzględnieniu małżonka i domownika przy ustalaniu przysługującej powierzchni mieszkalnej – służy roszczenie o eksmisję byłego małżonka z tej kwatery w oparciu o stosowane per analogiam przepisy art. 690 k.c. w zw. z art. 222 § 1 k.c., czy też art. 718 § 1 w zw. z art. 715 k.c., bądź art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 105, poz. 509 ze zm.), o ile kwatery stała nie jest położona w budynku, o którym mowa w art. 55 ust. 2 pkt 1 – 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433 ze zm.)?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 541/99 – postanowienie z dnia 18 sierpnia 1999 r.

Uczestnikiem postępowania w sprawie o przysposobienie może być ojciec osoby mającej być przysposobioną, który został pozbawiony władzy rodzicielskiej.

II CKN 608/98 – wyrok z dnia 28 września 1999 r.

Odpowiedzialność przewidzianą w art. 298 k.h. ponoszą osoby, które były członkami zarządu w czasie właściwym dla ogłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego.

II CKN 530/98 – wyrok z dnia 28 października 1999 r.

Do umowy o pośrednictwo jednorazowe, zastrzegającej dla pośrednika prowizję bez określenia jej wysokości, stosuje się w drodze analogii art. 761 § 1 in fine k.c.

I CKN 205/98 – wyrok z dnia 10 listopada 1999 r.

Wykonanie w całości zobowiązania wynikającego z umowy, w której strony postanowiły, że świadczenie nią objęte stanowi również zaspokojenie roszczeń uwzględnionych wcześniej wydanym wyrokiem – w sytuacji, gdy wierzyciel nie skorzystał z przewidzianego w umowie umownego prawa odstąpienia (art. 492 k.c.) – powoduje wygaśnięcie zobowiązania i może stanowić podstawę żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego ten wyrok (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.).

I CKN 264/98 – postanowienie z dnia 3 grudnia 1999 r.

Do zakresu kognicji Sądu Najwyższego, jako sądu kasacyjnego, należy też badanie zasadności uchylenia przez sąd drugiej instancji postanowienia o odrzuceniu kasacji z powodu nieuiszczenia w terminie należnej opłaty.

II CKN 556/98 – wyrok z dnia 7 grudnia 1999 r.

Bezczynność organu administracji, w sytuacji gdy decyzja administracyjna jest niezbędną przesłanką skuteczności umowy cywilnoprawnej nie może doprowadzić do uznania, że doszło do wydania tej decyzji w sposób konkludentny. W sytuacji takiej strona powinna skorzystać ze środków przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego oraz w ustawie z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.).

II CKN 316/98 – wyrok z dnia 14 grudnia 1999 r.

W procesie o uzgodnienie stanu prawnego wynikającego z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, nie jest dopuszczalne ustalenie, że pozwany wpisany jako właściciel nieruchomości nabył jej własność przez zasiedzenie.

II CKN 624/98 – wyrok z dnia 14 grudnia 1999 r.

Nieuzasadniona zwłoka zobowiązanego z umowy przedwstępnej do zawarcia umowy przyrzeczonej może być uznana za niewykonanie umowy w rozumieniu art. 390 § 1 k.c.

I CZ 208/99 – postanowienie z dnia 6 stycznia 2000 r.

Kasacja nie przysługuje od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie odwołania likwidatorów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i mianowania innych (art. 266 § 4 k.h.).

I CKN 320/98 – postanowienie z dnia 6 stycznia 2000 r.

Przepis art. 5 k.c. nie może stanowić podstawy obniżenia spłaty lub dopłaty należnej jednemu z małżonków (jego następcom prawnym) w wyniku podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami.

II CZ 182/99 – postanowienie z dnia 2 lutego 2000 r.

W przypadku doręczenia pisma sądowego według art. 139 § 1 k.p.c. i niewskazania daty odbioru przesyłki oraz osoby odbierającej w sposób określony w § 9 ust. 4 w zw. z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697), okoliczności te należy ustalić przez stosowny wywiad w placówce pocztowej oddawczej i ewentualnie przez przeprowadzenie innych dowodów.

II CZ 178/99 – postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r.

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 10/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy likwidator przedsiębiorstwa państwowego wyznaczony przez Wojewodę na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 4 k.k.?”

I KZP 11/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle przepisu art. 80 k.p.k. oskarżony musi mieć obrońcę przed Sądem Okręgowym, jako sądem pierwszej instancji w sytuacji, gdy odpowiada on za występki i był pozbawiony wolności na jakimkolwiek etapie postępowania jurysdykcyjnego, czy też obrona obligatoryjna w powołanej wyżej sytuacji ustaje z chwilą odzyskania przez tegoż wolności, a więc czy ma ona charakter przemijający?”

I KZP 12/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, inną niż grzywna, sąd może wymierzyć oskarżonemu nadto karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wypadku, gdy kara grzywny jest przewidziana jako kara alternatywna w ramach ustawowego zagrożenia za ten typ przestępstwa, którego popełnienie sąd przypisuje oskarżonemu, przy czym sprawca nie dopuścił się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ani takiej korzyści nie osiągnął?”

I KZP 13/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uprawnioną z racji brzmienia przepisu art. 10 ust. 2 in fine Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483), pozostającego w związku z art. 8 ust. 2 tejże Ustawy, jest taka interpretacja przepisu art. 7 ustawy z dnia 10 września 1999 r. (Dz. U. Nr 83 z dnia 15 października 1999 r. poz. 931) Przepisy wprowadzające Kodeks Karny Skarbowy, zgodnie z którą organ sądowy nie jest właściwym do rozpoznania odwołania skierowanego do Głównego Urzędu Celnego przeciwko orzeczeniu karnemu wydanemu przez Urząd Celný pod rządami Ustawy Karnej Skarbowej w sprawie o przestępstwo skarbowe, a nierozpoznanemu przez ten Główny Urząd przed dniem 17 października 1999 r.?”

I KZP 14/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Płocku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 632 pkt 1 k.p.k. w każdym przypadku stanowi podstawę do obciążenia kosztami procesu oskarżyciela prywatnego w sytuacji, gdy doszło do umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu?”

I KZP 15/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zatrudnienie, na podstawie umowy o pracę w Akademii Spraw Wewnętrznych w Warszawie na stanowisku starszego wykładowcy, jest pracą w organach bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944 – 1990 osób pełniących funkcje publiczne (jedn. tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428)?”

I KZP 16/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zwrot z art. 161 § 3 k.k.w. in fine, że wniosku skazanego lub jego obrońcy o warunkowe zwolnienie złożonego przed upływem terminów z art. 77 § 2 lub 78 k.k., bądź przed upływem 3 miesięcy od dnia wydania postanowienia o odmowie warunkowego zwolnienia nie rozpoznaje się aż do upływu tych terminów lub tego okresu oznacza, że po wpłynięciu takiego wniosku sąd penitencjarny wydaje postanowienie o nierozpoznaniu wniosku do czasu upływu wskazanych terminów lub okresu, czy też nie podejmuje żadnej decyzji w tym przedmiocie?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 53/99 - z dnia 16 marca 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Prokuratora Generalnego:

Sądem właściwym funkcjonalnie do stosowania w postępowaniu ekstradycyjnym tymczasowego aresztowania osoby ściganej, co do której organ obcego państwa złożył wniosek o wydanie jest sąd okręgowy właściwy do orzekania w przedmiocie wydania (art. 605 § 1 w związku z art. 602 k.p.k.).

I KZP 56/99 - z dnia 16 marca 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich:

Stwierdzenie nieważności orzeczenia w trybie określonym w art. 102 i nast. Kodeksu postępowania karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. dopuszczalne jest jedynie co do tych orzeczeń, które wydane zostały w czasie, gdy przepisy ówczesnego prawa przewidywały nieważność z mocy samego prawa określonej kategorii orzeczeń. Procedura stwierdzenia nieważności takich orzeczeń regulowana jest obecnie w przepisach art. 102 – 104 k.p.k., natomiast określenie, czy zachodziła przewidziana w przepisach prawa przyczyna nieważności, następuje na podstawie przepisów obowiązujących – dla danej kategorii spraw – w dacie wydania konkretnego orzeczenia.

I KZP 3/2000 - z dnia 16 marca 2000 r. w składzie 7 sędziów na pytanie składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

Przewidziane w art. 545 § 1 k.p.k. „odpowiednie” stosowanie art. 530 k.p.k. oznacza, że:

zażalenie na zarządzenie prezesa sądu apelacyjnego, a także Sądu Najwyższego, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania powinno być sporządzone i podpisane przez adwokata (art. 526 § 2 w zw. z art. 530 § 3 zdanie drugie k.p.k.) rozpoznając zażalenie na powyższe zarządzenie Sąd Najwyższy orzeka jednoosobowo (art. 530 § 3 zdanie trzecie k.p.k.).

I KZP 58/99 - z dnia 17 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Poznaniu:

Z użytych w przepisie art. 242 § 3 k.k. słów „nie powróci do zakładu karnego najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu”, jak też z ratio legis tego przepisu wynika, że określone w nim przestępstwo ma charakter przestępstwa trwałego.

I KZP 1/2000 - z dnia 17 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

1. Jaki jest stosunek art. 1 pkt 1 Konwencji z dnia 21 marca 1950 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji (Dz. U. z 1952 r. Nr 41, poz. 274, ustawa ratyfikacyjna z dnia 29 czerwca 1952 r., Dz. U. Nr 13, poz. 178) do art. 204 § 4 k.k.; czy na gruncie prawa polskiego można uznać za bezkarne działanie polegające na „dostarczaniu innej osoby w celach prostytucji, nawet za jej zgodą”, jeśli czyn ten nie jest objęty zakresem kryminalizacji art. 204 § 4 k.k., a penalizuje go art. 1 pkt 1 cytowanej Konwencji?

2. Przyjmując, że powyższa Konwencja, na podstawie art. 91 ust. 2 Konstytucji RP, ma pierwszeństwo przed ustawą kodeks karny, to jak rozumieć wyrażenia: „zwabia lub uprowadza w celach prostytucji inną osobę, nawet za jej zgodą”, czy taka sytuacja jest w ogóle możliwa?

3. Jeśli wyżej wymieniona Konwencja ma pierwszeństwo przed ustawą, to jaki przepis uznać za podstawę skazania dla przestępstwa opisanego w art. 1 pkt 1 Konwencji? postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 2/2000 - z dnia 17 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Olsztynie:

Sąd, umarżając warunkowo postępowanie karne na posiedzeniu może orzec środki karne w postaci świadczenia pieniężnego lub zakazu prowadzenia pojazdów.

I KZP 54/99 - z dnia 21 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Kielcach:

Określenie: „dowody wymienione w akcie oskarżenia” użyte w art. 387 § 4 k.p.k. obejmuje także zeznania świadków, których wezwania na rozprawę główną żądał oskarżyciel w akcie oskarżenia (art. 333 § 1 pkt 1 k.p.k.), w tym zeznania świadków uprawnionych do odmowy złożenia zeznań (art. 182 k.p.k.), którzy uprzedzeni o tym prawie, nie skorzystali z tego uprawnienia w postępowaniu przygotowawczym.

I KZP 55/99 - z dnia 21 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„Czy doręczenie tzw. zastępcze z art. 133 § 1 i 2 k.p.k. jest skuteczne, jeżeli zawiadomienie o pozostawieniu pisma w urzędzie pocztowym umieszczone zostało nie na drzwiach mieszkania adresata, ale w jego skrzynce pocztowej?” postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 57/99 - z dnia 21 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

Określenie „sąd” (bez bliższego oznaczenia) użyte w art. 605 § 2 k.p.k. oznacza sąd okręgowy.

I KZP 59/99 - z dnia 21 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Rejonowego w Wejherowie – Roki Sądowe w Pucku:

„Czy obrońca obwinionego, będący inną osobą niż uprawniona do obrony według przepisów ustawy o ustroju adwokatury, a jednocześnie osobą godną zaufania i dopuszczoną przez przewodniczącego Kolegium lub skład orzekający w trybie art. 30 § 1 k.p.s.w., jest uprawniony do obrony również w postępowaniu odwoławczym od orzeczenia Kolegium do spraw Wykroczeń, toczącym się przed Sądem Rejonowym?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 60/99 - z dnia 21 marca 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

Przekazywanie informacji innych niż rozmowy telefoniczne, o których mowa w art. 241 k.p.k., oznacza nie mające charakteru rozmowy telefonicznej przesyłanie informacji za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej tj. poprzez przewody, systemy radiowe, optyczne lub jakiegokolwiek inne urządzenia wykorzystujące energię elektromagnetyczną.